

HİNT MASALLARI

*dipnot yayınları

Hint Masalları

Dipnot Yayınları 57

Çocuk Kitapları: 3

1. Baskı 2010 / Ankara

2. Baskı 2020 / Ankara

ISBN: 978-975-9051-60-0

Sertifika No: 0905-06-000824

KAPAK TASARIMI: Duysal Tuncer

KAPAK RESMİ: Petra Rau

ÇEVİREN VE TÜRKÇE ANLATAN: Tunç Tayanç

DÜZELTİ: Birsen Uysal

SON OKUMA: Arjen Deniz

DİZGİ VE BASKI ÖNCESİ HAZIRLIK: Dipnot Bas. Yay. Paz. San. Tiç. Ltd. Şti

BASKI: Sözkese Matbaacılık (Sertifika No: 13268)

İvedik O.S.B 1518. Sok Mat-Sit İş Merkezi No: 2/40

Yenimahalle/ANKARA Tel: (0312) 395 21 10

DİPNOT YAYINLARI

Selanik Cad. No: 82/24 Kızılay / Ankara

Tel: (0 312) 419 29 32

e-posta: bilgi@dipnotkitap.com

www.dipnotkitap.com

HİNT MASALLARI

Çeviren ve Türkçe Anlatan: Tunç Tayanç

*dipnot yayınları

İÇİNDEKİLER

Alnında Ay, Çenesinde Yıldız Olan Çocuk	7
Aslan ve Turna Kuşu	31
Güneş, Ay ve Rüzgâr'ın Akşam Yemeği.....	35
Punçkin	39
Raca'nın Oğlu ile Prenses Labam	57
Yedi Anneli Prens	71
Balık Neden Güler?	85
Fildişi Kent ve Peri Prenses.....	95
Prens ile Fakir	113
Leyla ile Mecnun.....	119
Çiftçi ile Tefeci	135
Büyülü Yüzük	139

ALNINDA AY, ÇENESİNDE YILDIZ OLAN ÇOCUK

Yoksul bir bahçıvanın yedi kızı varmış. Kızlar her gün kralın sarayının ulu ağaçlarının gölgesinde oynar, eğlenirlermiş. Oyunun sonunda bahçıvanın en küçük kızı hep aynı sözleri söylemiş: “Evlendiğimde bir oğlum, o güne kadar görülmemiş güzellikte bir çocuğum olacak; alnında bir ay, çenesinde de yıldız bulunacak.” Bunu dinleyen öteki kızlar gülerler, zaman zaman kardeşleriyle alay bile ederlermiş.

Bahçıvanın küçük kızının yıllarca yinelediği bu sözler kralın kulağına kadar gitmiş. Kral, dört eşi olduğu halde, hiçbirinden çocuğu olmadığını, alnında ay, çenesinde yıldız olan bir oğlu olsa ne kadar iyi olacağını düşünmüş. Hemen bahçıvanı yanına çağırılmış, kızıyla evlenmek istediğini söylemiş. Kralın bu isteği bahçıvanı da, karısını da hem çok şaşırtmış hem de çok sevindirmiş. Başlarına talih kuşu konduğunu düşünüp hemen “Peki!” demişler. İşin

daha da güzel yanı ise, kral ile bahçivanın kızının, görür görmez birbirlerinden hoşlanmalarınımış.

Kral, bahçivana bütün gereksinmelerini karşılamaya yetecek kadar para vermiş. Görkemli bir tören yapılmış, bahçivan ne kadar tanıdığı varsa hepsini çağırmış, kralın davet ettikleri de gelmişler. Büyük bir eğlence olmuş; yenilmiş, içilmiş, dans edilmiş...

Aradan neredeyse bir yıl geçmiş; bahçivanın kızı hamile olduğunu söylemiş, kral bu haber çok sevinmiş, üstüne titremiş karısının. Bahçivanın kızının doğum yapmasına az kalmış. Kralın diğer dört eşi sürekli onu görmeye geliyorlarmış. Bu ziyaretler sevgi ve ilgi ziyaretleri değilmiş tabii. Kıskançlıktan ne yapacağını bilemeyen bu dört kraliçenin niyetleri başkaymış. Günün birinde ona demişler ki: “Kral her gün ava gidiyor. Doğum yapmana da az kaldı. Kral avdayken doğum sancılarının başlarsa, onun da bundan haberi olmazsa, ne yapacaksın?”

O akşam kral eve döndüğünde, kraliçelerin kendine sordukları soruyu o da krala sormuş: “Her gün ava gidiyorsun. Başıma bir iş gelse ya da hastalansam, sana nasıl haber verebilirim?” Bunun üzerine kral küçük bir davul getirip odanın eşğine koymuş, “Bana ihtiyacın olduğunda bu davulu çal; ne kadar uzakta olursam olayım duyar, hemen yanına gelirim,” demiş.

Ertesi gün kral gene ava gittiğinde kraliçeler bahçivanın kızının yanına gelmişler. O da kralla yaptığı konuşmayı anlatmış, eşikteki davulu göstermiş. “Hadi!” demiş dört kra-

liçe, “Davulu çal, bakalım kral gerçekten duyup gelecek mi?”

“Olmaz,” demiş kız, “ona ihtiyacım yokken neden çalıp avını yarıda keseyim ki?”

“Bunu dert etme,” diye yanıtlamışlar, “davulu çalarsan, kralın gerçekten gelip gelmeyeceğini denemiş olursun.”

Bunun üzerine davulu çalmış kız, çalmasıyla da kral karşısında bitivermiş; “Neden çağırdın beni?” diye sormuş, “Avı yarıda bırakıp geldim.”

“Bir sebebi yok,” diye yanıtlamış kız, “sadece davulu çaldığımda gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek istedim.”

Kral “Peki,” demiş, “ama sakın bir daha gereksiz yere davulu çalma,” diye eklemiş. Sonra da ava geri dönmüş.

Ertesi sabah kral her gün yaptığı gibi ava gitmiş, dört kraliçe de yeni kraliçenin yanına gelmişler; başlamışlar gene davulu çalması için dil dökmeye: “Bakalım kral her seferinde gelecek mi?” demişler, “Ya bu sefer duymazsa...” demişler, sonunda bahçıvanın kızı dayanamayıp davulu çalmış, kral da anında karşısında belirmiş. Ancak gene yeni eşinin hasta olmadığını, başının da belaya girmediğini görünce çok kızmış, başlamış söylenmeye: “İki gündür avlanmamı yarıda kesiyorsun, geliyorum ve hiçbir şeyin olmadığını görüyorum. Artık istediğin kadar çal davulu, bundan böyle gelmeyeceğim.” Kapıyı çarpıp hırsıyla ayrılmış odadan.

Birkaç gün sonra bahçivanın kızının doğum sancıları tutmuş, başlamış davulu çalmaya ama nafile! “Gerek duyduğundan değil, gidip gitmeyeceğimi görmek için çalışıyor,” diye düşünen kral yerinden kıpırdamamış bile.

Bu sırada dört kraliçe bahçivanın kızının yanına gelmişler; “Burada âdettir,” demişler, “doğuracak kadının gözleri bağlanır ki, bebeğini görmesin. Görürse bebeği sağlıksız olur.” Sonra da bir bezle kızın gözlerini sıkı sıkı bağlamışlar.

Bahçivanın kızı, gerçekten de alnında ay, çenesinde de yıldız olan çok güzel bir oğlan çocuk doğurmuş. Ancak kötü kalpli dört kraliçe, çocuğunu görmesine fırsat vermeden bebeği bir dadiya vermişler ve demişler ki: “Bu bebeğin en ufak bir ses çıkarmasına izin vermeyeceksin; gece olduğunda da, ister öldür, ister al uzaklara götür. Annesi onu bir daha hiç görmemeli. Dediklerimizi yaparsan sana çok para veririz.” Dadi bebeği almış, bir kutuya koymuş, oradan ayrılmış; dört kraliçe de annenin yanına dönmüş.

Önce, bebeğin yatağına bir taş koymuşlar, sonra da annenin gözündeki bağı açıp taşı göstermişler. “İşte, oğlan bu,” demişler. Zavallı anne ağlamaya başlamış, bir yandan da “Bunu görünce kral bana ne söyleyecek?” diye düşünüyormuş. Ama yapabileceği bir şey yokmuş.

Kral avdan dönüp de genç karısının bir oğlan yerine taş doğurduğunu duyunca önce küplere binmiş, sonra bu işte bir uğursuzluk olduğunu düşünmüş ve loğusa anneye, bundan böyle sarayında ancak hizmetçi olarak kalabi-

leceğini söylemiş, başka da bir söz etmemiş. Genç kadının ağlamaktan başka bir şey gelmemiş elinden.

Gece yarısı olduğunda, dört kraliçenin bebeği verdikleri dadı, içinde o çok güzel prensin olduğu kutuyu almış, ormana gitmiş. Bir çukur kazmış, olan bitenden habersiz, mışıl mışıl uyuyan bebeği, kutuyla birlikte çukura yerleştirmiş...

Bu arada adı Şankar olan kralın köpeği herkesin uyuduğu bir saatte dadının ne yaptığını merak etmiş, onu izliyormuş. Dadının kutuyu toprağa gömdüğünü görmüş. İşini bitiren dadı, söz verdikleri parayı vermeleri için dört kraliçenin yanına döndüğünde de, Şankar çukura yaklaşmış, kutuyu çıkarmış, “Bu bebeğin yaşaması Tanrı’yı sevin direcekse, onu incitmem, olduğu gibi yutar, karnımda saklarım,” diye düşünmüş. Düşündüğünü de yapmış...

Aradan altı ay geçmiş. Bir gece Şankar ormana gitmiş, “Bebeğin ne durumda olduğunu bir göreyim,” demiş ve bebeği karnından çıkarmış. Artık altı aylık olan bebek öylesine güzelmış ki köpek hayran olmuş; öpmüş, koklamış, sonra da yeniden karnına almış. Altı ay daha geçmiş, Şankar gene ormana gitmiş, artık bir yaşında olan çocuğu karnından çıkarmış, çocuğun sağlıklı olduğunu görmüş, güzelliğine ise bir kez daha hayran olmuş.

Ancak bu kez de, uzun süredir Şankar’ın davranışlarından şüphelenen köpek bakıcısı, Şankar’ı izlemiş, yaptıklarını gördüğü gibi çocuğu da görmüş. Koşup dört kraliçeye demiş ki: “Kralın köpeğinin karnında bir çocuk var; çok

güzel bir çocuk... Alnında bir ay, çenesinde de yıldız var, böyle bir çocuk hiç görülmemiştir.”

Bunu duyan dört kraliçe, yaptıklarının ortaya çıkmasından çok korkmuşlar; avdan döndüğünde krala demişler ki: “Sen ava gittiğinde, köpeğin odamıza girdi, giysilerimizi paraladı, her şeyi kırıp döktü. Bizi parçalayacağından çok korktuk.” “Dert etmeyin,” demiş kral, “keyfinize bakın; yarın köpeği vurdururum...” Sonra da uşaklarına, sabah olduğunda köpeği vurmalarını söylemiş. Ancak bütün bunları köpek duymuş; “Kral beni öldürtecek, ne yapmalıyım acaba?” diye düşünmüş. “Beni öldürürse öldürsün; ama çocuk ne olacak? O da ölecek. Yazık!” demiş ve çocuğu kurtarmak için planlar düşünmeye başlamış.

Gece olunca dosdoğru ağla gitmiş, adı Suri olan kralın ineğini bulmuş; “Suri,” demiş, “kral yarın sabah öldürülmemi istedi. Sana bir şey vereceğim; ona çok iyi bakacağına söz verir misin?”

“Önce vereceğin şeyin ne olduğunu görmem gerekir,” demiş Suri, “bakalım üstesinden gelebilecek miyim?” Birlikte ormana girmişler, köpek çocuğu karnından çıkarmış. Suri, “Bu kadar güzel bir çocuk hiç görmedim,” demiş, “baksana, alnında bir ay, çenesinde de yıldız var. Hiç merak etme, ona çok iyi bakacağım.” Bunu söyledikten sonra da küçük prensi kendi karnına almış. Köpek, yaptığı iyilikten ötürü ona teşekkür etmiş, ayrılmış, inek de ağlına dönmüş.

Çocuk, Suri'nin karnında yaşamaya başlamış. Aradan bir yıl daha geçmiş, çocuk artık iki yaşına gelmiş. İnek ormana gitmiş, "Çocuk ne halde bir göreyim," demiş ve dışarı çıkartmış. Onunla oyunlar oynamış, öpüp koklamış, ona masallar anlatmış; sonra çocuğu gene karnına yerleştirip ağılına dönmüş.

Bir yıl daha geçmiş, Suri gene ormana gitmiş. Artık üç yaşında olan çocuğu karnından çıkartmış, çok sağlıklı olduğunu görmüş, onunla konuşmuş, gün batarken de karnına yerleştirmiş ve gene ağılına gitmiş. Ancak bu kez, Suri'nin bakıcısı gizlice onu izliyormuş, olan biteni, o çok güzel çocuğu görmüş, koşup kraliçelere gördüklerini anlatmış.

Kraliçeler çok korkmuşlar, giysilerini parçalamaya, saçlarını yolup ağlamaya başlamışlar. Akşam kral geldiğinde, neden bu durumda olduklarını sormuş. Onlar da, "İneğin üstümüze saldırdı, saçlarımızı kopardı; neredeyse bizi öldürecekti," demişler. Kral, "Dert etmeyin," demiş, sonra da sabah olunca ineğin öldürülmesini buyurmuş.

Kralın uşaklarına kendini öldürmelerini buyurduğunu duyan inek, "Çocuğu nasıl kurtarabilirim?" diye düşünmeye başlamış. Gece olunca doğruca ahıra gitmiş, adı Katar olan kralın atını bulmuş. Katar o kadar huysuzmuş ki hiç kimse bırakın üstüne binmeyi, yanına bile yaklaşamazmış. Suri demiş ki: "Katar, kral yarın öldürülmemi istedi; sana bir şey versem, onu saklar mısın?"

Katar'ın "Önce ne olduğunu göster bakalım," demesi üzerine Suri çocuğu getirmiş. Katar çocuğu o kadar sevmiş ki, "Olur," demiş, "at bininceye kadar ona öyle iyi bakacağım ki... Biliyorsun, üstüme kimseyi bindirmem, ama bu çocuğu bindireceğim." Suri ona teşekkür etmiş, "Ölümüm bu çocuğun yararına olacak; çünkü kraliçeler onun bu kez de öldüğüne inanacaklar," demiş.

Çocuk böylece atın karnında yaşamaya başlamış; bir yılın sonunda, "Çocuğun sağlığı nasıl, bir bakayım," demiş Katar ve onu dışarı çıkarmış. Sağlığının iyi olduğunu görmüş; o güne kadar kimseyi yaklaştırmadığı ahırda birlikte oynamışlar. Sonra çocuğu gene karnına almış.

Bir yıl daha geçmiş. Çocuk beş yaşına gelmiş. Katar, bir yıl önceki gibi gene dışarı çıkarmış onu; birlikte oyunlar oynamışlar. Ancak bu kez, diğer atlara bakan seyis görmüş onları. Sabah, kral ava gittiğinde, o da dosdoğru dört kraliçenin yanına çıkmış, bir gün önce gördüklerini, Katar'ın karnında yaşayan çocuğu anlatmış. Kraliçeler, seyisin anlattıklarını duyar duymaz gene ağlamaya, bağırıp çağırmaya, üstlerindeki giysileri paralamaya başlamışlar. Akşam kral döndüğünde de gene benzer şeyler söylemişler: "Atımız Katar bize saldırdı, giysilerimizi parçaladı, her şeyi kırıp döktü, sonra da kaçtı. Az kalsın bizi öldürecekti."

Kral da daha önce köpek ve inek için ne söyleydiyse onu söylemiş: "Dert etmeyin! Yarın sabah onu vurdurturum." Sonra da uşaklarına, sabah birkaç asker alarak yanına gelmelerini buyurmuş.

Sabah olduğuunda askerlerle birlikte ahıra giden kral, askerlerine ahırını sarmalarını buyurduktan sonra, başlarına geçmiş; atı kaçırarak olanları kendisinin vuracağını söylemiş.

Bu arada ahırdaki Katar dışarıdaki konuşmaları duymuş. Çocuğu karnından çıkartıp demiş ki: “Ahırdan dışarıya açılan küçük odaya git. Orada, üstüme koyman gereken koşum takımları, ayrıca senin gibi prenslerin giymesi gereken çok güzel giysiler göreceksin. Giysileri giy, kılıcı beline tak, öteki silahları da al, koşum takımlarımı sırtıma koy, sonra da üstüme bin!”

Katar, periler diyarından geldiğinden sihirli bir atmış, dilediği yere gidebilirmiş; ama ne kral, ne de bir başkası onun bu özelliğini bilirmiş.

Çocuk, Katar’ın söylediklerinin hepsini yapınca da atın sırtında ahırdan rüzgâr gibi çıkmış; öyle hızlıymış ki, kral ateş etmeye olanak bulamadan önünden geçip gitmiş, ormana dalmış.

Kral, at sırtında bir çocuğuun olduğunu görmüş de, atın hızından kim olduğunu seçememiş; askerleriyle birlikte Katar’ın peşine düşmüş. Ama Katar’ı yakalamak şöyle dursun, görememişler bile. Sonunda hepsi yorulmuş; kral sarayına, askerler de evlerine dönmüşler.

Katar hiç durmaksızın gün boyunca yol almış; gece bastırduğunda bir ağacın altına sığınmışlar. At bulduğu otları yemiş, çocuk da ormandan topladığı meyvelerle karnını